

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 31.

5te august 1894.

20de aarg.

Min duffe „Margit.“

Børneblad

Udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestemt i forstod. 3 pletter til en adresse paa over 5 ekspir. levrer det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. I Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar abonnentten, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredivte lelse.

Den tredje artikel. II.

ABC-klassen: 1 Pet. 1, 14, 15, 16: „Som lydige børn stikker eder ikke efter de forrige lyst i eders vankundighed, men vorder efter den hellige, som har kaldt eder, ogsaa I hellige i al omgængelse! Thi der er skrevet: Vorder hellige; thi jeg er hellig!“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring af den 3dje artikel fra de ord: „Fremdeles skjænter han i samme.“

Forklarings-klassen: 1 Pet. 1, 14, 15, 16; 2 Tim. 1, 9 (Sp. 364); Fil. 1, 6 (Sp. 390).

W i k.

1. Hvem er det da, som fører os til Kristus? Det er den Helligaand.
2. Hvorledes gjør han det? Ved at kalde og oplyse os.
3. Hvad er den Helligaands kald? At han ved sit ord raaber ind i synderens hjerte og indbyder ham til naaden i Kristus (Vbh 99 og 102).
4. Adlyder alle den Helligaands kald? Nei, mange modnaar det befandig (Vbh 73).
5. Hvad er den Helligaands oplysning? At han ved evangeliet oplyser vor formærte forstand, saa at vi levende erkjender vor synd og tror paa Jesus som vor frelser.
6. Hvad kalder fristen det, at et menneske kommer til troen paa Kristus? Rejensdelse, opvættelse af den aandelige død, omvendelse.
7. Naar den Helligaand laaledes har oplyst eller ombendt os, forlader han os da? Nei, han bliver behandig hos os for at helliggjøre og opholde os (Fil 1 6).
8. Hvorledes helliggjør Anden os? Han hvirker vor tro og giver os mere og mere kraft til at afslæge synden og lyst til at gjøre gode gjerninger.
9. Ved hvilke andre ord betegnes ofte Andens helliggjørelse? Den daglige fornælse eller den daglige ombendelse.
10. Hvad er ifølge bibelen gode gjerninger? Alt det, som en troende tænker, taler eller gjør efter Guds ord i tro og kærlighed for at ære Gud og tjene næsten. Intet andet er det, hvor godt det end ser ud for menneskene.
11. Hvorledes opholder den Helligaand os? Enten holder han os borte fra fristelse, eller han giver os leter i fristelserne, eller han lader os føle alle endog de mindste kald med smerte til ombendelse og bevarer os laaledes i troens samfund med Gud, inbtill vor salige ende. Hans embede er ogsaa at straffe, lære, lede og trøste.
12. Ved hvilke midler er det, den Helligaand helliggjør og opholder os? Guds ord og alterens sakramente.

Lessons for the Sunday School.

Thirtieth Lesson.

THE THIRD ARTICLE. II.

ABC Class: 1 Pet. 1, 14, 15, 16: “As obedient children, not fashioning yourselves according to the former lusts in your ignorance: but as he which hath called you is holy, so be ye holy in all manner of conversation; because it is written, Be ye holy; for I am holy.”

Catechism Class: Luther's Explanation of the third article from the words: “In which Christian church he daily.”

Explanation Class: 1 Pet. 1, 14, 15, 16; 2 Tim. 1, 9 (Qu. 364); Phil. 1, 6 (Qu. 390).

INSTRUCTION.

1. Who is it, then, that leads us to Christ? It is the Holy Ghost.
2. How does he do it? By calling and enlightening us.
3. What is God's call? That he through the Word invites us to the grace of God in Christ.—B. H. 99, 102.
4. Do all men obey God's call? No, many resist it continually.—B. H. 73.
5. What is the Holy Ghost's enlightenment? That the Spirit through the word enlightens our darkened understanding, so that we acknowledge our sin and believe in Jesus as our Savior.
6. What is that called in the Scriptures, when faith is wrought in person? Regeneration, awakening from the spiritual death, repentance.
7. When the Holy Ghost has thus enlightened us, does he then leave us? By no means. He dwells in us continually to sanctify and preserve us.—Phil. 1, 6.
8. How does the Spirit sanctify us? He strengthens our faith and gives us more power to lay aside sin, and a desire to perform good works.
9. What other terms do we use to denote sanctification? The daily renewal, or the daily repentance.
10. Which are good works, according to the Bible? Everything that a believer thinks, speaks, or does, according to the Word, in faith and love, in order to honor God and help his neighbor; and nothing else, however good and grand it may appear.
11. How does the Spirit preserve us? Partly by warning us against temptation; partly by assisting us in temptations, and partly by making our conscience tender, so that we repent of all, even the least sin, and thus remain in union with God to our blessed end. He also punishes, teaches, leads, and consoles us.
12. By what means does the Spirit thus sanctify and preserve us? By the Word and the Sacrament of the altar.

Det underjordiske fængsel.

skolelandtur! Dette ord kan vel bringe mang'en gut og pige til hoppe af fryd. Hvor mange lyse barneminder knytter sig ikke til saadanne udflugter? Saa er det hos os, og saa er det ogsaa i andre lande; og den regning vil vi bede vore læsere følge med paa en landtur, som en flok skolegutter fra en lyst by foretog sammen med sin lærer.

Udflugtens maal var en gammel ridderborg. Det var en temmelig anstrengende marsch did, men da de hjælle gutter tilslut varme og solstegte stod paa borgens mure og tørrede føden af sine pander, var al mæje og anstrengelse glemt. Hvor stolt hævede ikke de høje taarne sig over den solbeslunnende dal! Og hvilken udsigt var der ikke fra de gamle mure over omegnen med dens skove og marker, enge og agre, gjennem hvilke den store flod langsomt strømmede i mægtige slyngninger. Herunder tider flydte deres tanker. Hvor mange kampe havde ikke disse mure været vidne til; her havde mere end en tapper ridderes blod maattet rinde.

Følgt af sin lærer og borgens opsynsmand vandrede de gjenennem slottets sale og værelser; med ærefrygt betragtede de disse store mure, som satte deres indbildningskraft i liblig bevægelse.

Tilslut spurgte læreren, om de ogsaa vilde ned og se det underjordiske fængsel. Ja vist vilde de det! Det vilde rent være stammelig, om de skulde have været paa borgen og ikke seet borgfængslet. For skolegutter syntes dette at være mere interessant end alt andet.

„Ja, men nu maa vi skynde os“, sagde læreren. „Det er ikke mere end tre kvarter igjen, før toget gaar, og I ved, at det ikke er saa langt ned til stationen. Heldigvis bliver det dog lettere nedover end opover.“

Forslyndede med lys steg de snart efter taufe ned igennem de lange trapper, som førte ned i det uhyggelige dyb. Efterat de var komne tilende med de trange vindeltrapper, førte opsynsmanden dem h:n g:n nærm nogle høje kjelderhvalvinger, og tilslut stod man foran de fugtige fængselsrum, hvor hverken sol eller maane kunde naa ned med

sine stråler, og hvor mere end en uskyldig fange havde ført et liv, som næsten var det samme som levende at begraves. Opsynsmanden fortalte, medens de stod der, flere frygtelige historier fra gamle dage, som knyttede sig til disse rum. De unge gutter begynte at føle sig uhyggelig tilmode.

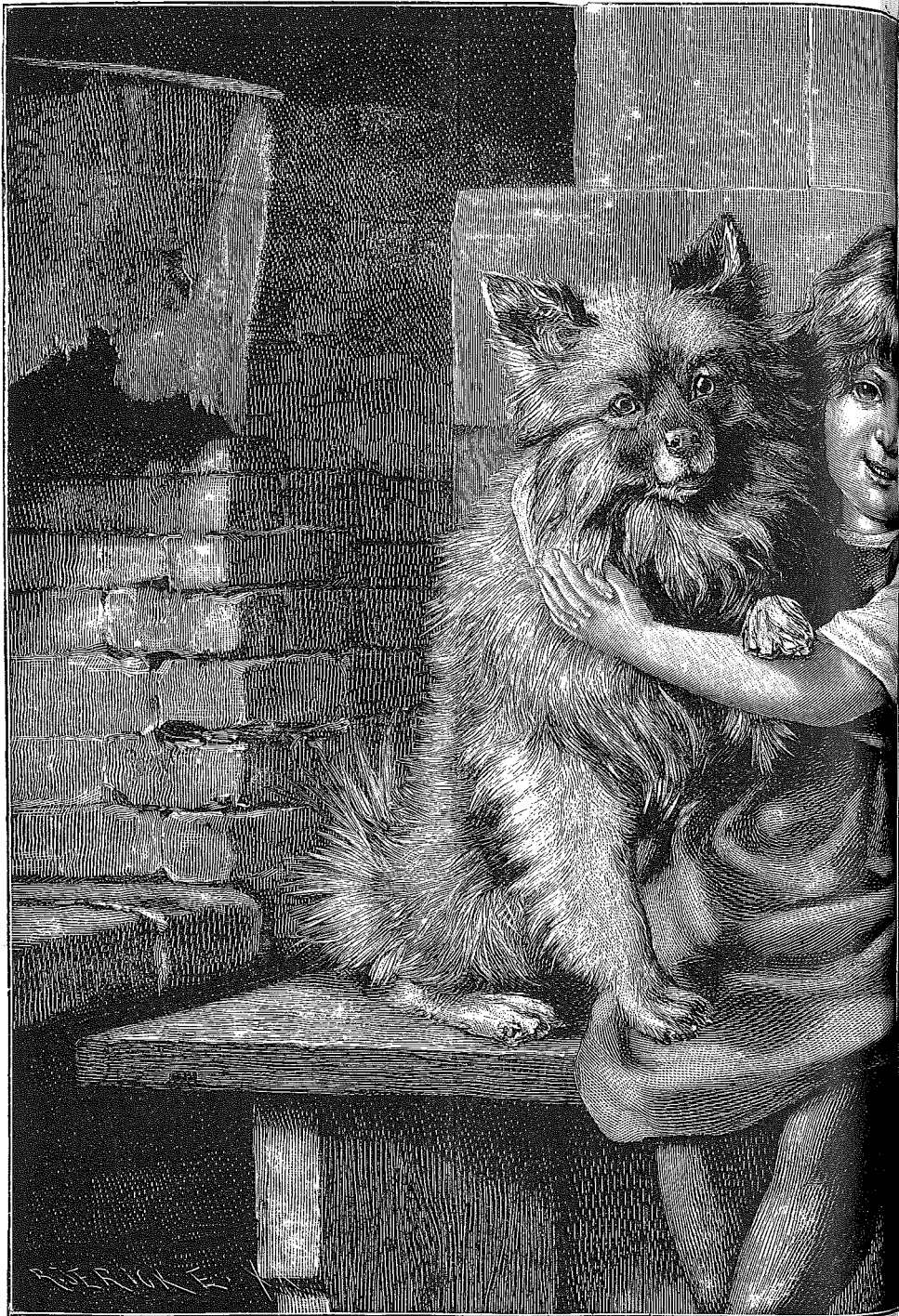
Men nu var det paatide at gaa op igjen. „Er I alle med?“ spurgte læreren og tællede i en fart gutterne da de var traadte ud af det mørke hul. Jo, de var alle med. „Ja nu gjælder det at skynde os, ellers kommer vi for sent,“ sagde han. Alle julte hurtigt med undtagen en gut, som bare skulde kjende, om døren til fængslet var svært tung. Hvorledes det gik til, havde han selv senere ikke nogen fuld klarhed om, men enden paa historien blev, at døren blev slaaet i laas, og at han selv blev staaende indenfor. Den stakkars gut blev fange i det mørke, fugtige, underjordiske fængsel.

Dog nei — de andre kunde dog ikke være komne længere bort, end at han maatte kunne faa hjælp. Han skreg saa høit, han kunde, men de tykke mure hindrede enhver lyd fra at trænge ud. Han var sikkerlig ikke den første, som i fortvivelse havde raabt og skreget indenfor disse mure. Han forsøgte at rive og slide i døren i haab om, at den kanske ikke var ganske stængt; men nei, alt var forgæves. Og omkring ham var det mørkt som natten.

Minut efter minut gik hen. Kold sød trængte sig frem paa hans pande. At han skulde være saa dum uden lov at vende tilbage saaledes i al hemmelighed uden at faa en eneste kamerat med! Men nu kom angereen for sent. En vild fortvivelse greb ham. Han græd og skreg, til han var ganske hæs, og rev sig i haaret. Hvor længe skulde han komme til at blive i dette hul? Vilde oberhovedet nogen komme til at tænke, at han var her. Vilde han kanske komme til at lide en ynkelig død herude, før end en menneskelig fod otter forvillede sig i dette uhyggelige dyb?

O, hvor skulde han finde trøst og hjælp? Efterat den unge fange en stund havde tænkt herover, begyndte han at blive roligere. Fra dybet af sjælen vendte han sig til den himmelske fader om hjælp.

Imidlertid havde de andre skyndt sig afsted for at komme tidsnok til jernbanen.

De naaede aldeles forpustne frem til stationen og fik saabidt tid til at springe ind i en vogn, lige før toget satte sig i bevægelse. Havde de været et par minutter senere, vilde de ikke været komne med. Da toget var begyndt at gaa, tællede læreren atter efter, om alle gutterne var med, og først nu savnede han en. Men ingen tvilede paa, at han i farten var kommen ind i en anden jernbanevogn og var med. Han var dog ikke at se ved ankomsten til byen; men toget var langt, og der var en saadan masse med, at det vilde være vanskeligt at finde ham i al denne menneskebrimmel. Han var desuden saa stor, at læreren mente, at der ikke var grund til at være ræd. Og det var først, da der senere om aftenen kom bud fra guttens forældre, om klassen ikke var kommen tilbage, at læreren blev greben af frygt for, at der kunde være hændt noget galt.

Tidlig næste morgen reiste han og guttens far afsted for at lede efter den forsvundne. Paa den station, hvor de den følgende eftermiddag var flegget ind i toget, var ingen oplysning at faa, og de tog derfor straks veien til borgeren. Her fik de fat paa opsynsmanden og kom ledsaget af denne ogsaa tilslut til det underjordiske fængsel.

„Hvad skal dette betyde?“ udbrød opsynsmanden, da de naaede frem til dette. „Jeg pleier altid at lade døren staa aaben, men idag er den stængt. Gutten skulde vel ikke være derinde? Det kan da vel ikke være muligt?“

Med skjælvende hænder fandt han frem nøglen. Døren blev aabnet, og alle tre vilde netop gaa ind i rummet, da gutten med et glædesstrig styrkede i sin faders arme.

Han var reddet og havde denne gang sluppet med strækken. Men aldrig glemte han senere i sit liv de lange timer i det mørke borgsfængsel; de stod altid for ham som de forførdeligste i hele hans liv, dog en ting havde han i denne nat lært, og det var at bede til den himmelske fader.

Desertøren.

H Slutningen af aaret 1877 kunde man se en ung, bleg mand sidde ved sin pult paa et kontor i London. Kontoristerne var i travl virksomhed. Kun en, han, som

sad nærmest den unge mand, skrev ikke. Han havde lagt sin pen og bøjede sig hen til den unge mand og hviskede: „Laan mig 50 cents, Johan, jeg trænger haardt til dem idag.“ „50 cents“, gjentog Johan ligeledes hviskende. „Du ved, jeg har selv brug for mine penge; jeg kan ikke laane dig dem; henvend dig til en anden.“ „Naa, tag det bare med ro“, svarte den første, idet han bøjede sig nærmere hen til Johan, hør nu, hvad jeg siger: jeg kjenner din hemmelighed. Du gjør vist klogest i at kjøbe min taushed, saa at jeg ikke melder dig til politiet.“ Johans ansigt blev ganske afstegraat, men endelig tog han mod til sig og sagde: „Du ved intet om mig; hvilken hemmelighed kjenner du?“ „Jeg vil bare spørge dig, hvad en af hendes majestæt dronning Victorias soldater har at gjøre her paa dette kontor?“ „Jeg er ikke soldat nu“, svarte Johan, „mit regiment blev sendt til et fremmed land, medens jeg laa syg.“ „Nei, dette klarer ikke sagen. Du er desertør, og du vil blive straffet, naar du bliver meldt. Jeg skal sørge for, at du bliver det, hvis du ikke kjøber min taushed.“

„Et stille,“ hviskede Johan og fik en halv dollar hen til sin plageaand. Denne tog pengestykket med et ondt smil og satte sig atter til at skrive.

Stakkars Johan.

Det ord desertør brændte paa hans hjerte. „Overtræderens lod er haard,“ det fik han nu føle. Hans liv var en stadig ængstelse for at blive meldt og straffet. Med frygt gaar han paa Londons gader. Paa hvert gadehjørne staar der en politibetjent, maasse denne er rede til at arrestere ham.

Stakkars unge mand! Det er tydeligt at se, at han er ulykkelig.

Da stede det en dag, at han havde et erende ind paa et postkontor. Medens han ventede paa at blive røpederet, kom han til at se en plakate, som var opslaaet paa en væg. Mange vilde have set den lige-gyldighed, men dens første ord tiltrak sig Johans opmærksomhed. Overskriften lød saaledes:

„Fra hendes majestæt. En proklamation om tilgivelse for soldater, som maatte være deserterede fra vor arme.“

Vi kan forstaa med hvilken iver Johan læste denne betjendtgjørelse igjennem. Der

flod, at dronningen i anledning af sit 50-aarige jubilæum havde bestemt sig til at tilgive alle de soldater, som var rømte fra deres tjeneste før den dag, proklamationen var bleven udstedt paa, og som inden tre maaneder meldte sig selv til bedkommende militære myndigheder. Fremdeles blev der lovet, at alle soldater, som var deserterede for mere end fem aar tilbage, skulde faa fripas for videre militær tjeneste. Til slutning flod der, at enhver deserter, som ikke gjorde brug af den tilgivelse, der nu tilbødes, vilde blive straffet som sedvanlig efter de militære love. Gibet paa vort flot Windsor den 17de juni 1887 i vor regjerings 50de aar.

„Det er meget godt“, tænkte Johan, „men mon det er sandt? Maaſte gjælder tilgivelsen dog ikke mig; jeg rømte, da mit regiment trængte til mig. Nei, nu har jeg i saa mange aar undgaaet efterfølgelserne, jeg klarer mig vel nok i de aar, som kommer. Meldes jeg mig, stikker jeg hovedet i løbens gab. Desuden, jeg har syv uger at betænke mig i; jeg vil overbeie sagen.“

I disse uger havde Johan mange alvorlige kampe. Sels uger var gaaede, og endnu havde han ikke bobet at anmode om tilgivelse. Men tilslidst overvandt han sin tvil og sin frygt: „Jeg vil stole paa dronningens ord“, sagde han til sig selv; „det faar saa briſte eller bære.“ Han skrev saa et brev til bedkommende officer og bekendte, at han for 10 aar siden var rømt fra N. N. regiment, just da dette havde faaet ordre til at gjøre tjeneste i et fremmed land.

Hvor ventede han dog med ængstelig længsel paa svar. Timerne syntes saa utaalelig lange, medens han ventede paa det befriende ord. Gadelig kom det.

Der var hel og fuld tilgivelse.

Hvor aandede han nu let og frit. Det var, som om en tung byrde blev beltet fra hans skuldre, og som om han fik ny lyſt og kraft til at leve.

Læste du denne fortælling med opmærksomhed?

Der findes mange deserterere her i verden, ogsaa her i landet. Jeg mener ikke de enkelte, som flygter bort fra sit regiment, men de mange, som svigter sin Daabspakt; de mange unge, som engang blev indskrevne iblandt Herrens unge mandſkab; de mange,

som gaar bort fra faderhjemmet, som den tabte søn gjorde det.

De, som gaar bort fra Gud paa den maade, bliver ofte som fredløse og ulykkelige mennesker, der i regelen har en glædeløs tilværelse. Men i sin naade og kjærlighed forbarmer Gud sig over saadanne ſtaffars deserterere. I evangeliet findes bekendtgjørelsen om Guds barmhertighed og om at bruge naadens tid, inden den er omme. Hver, som tror Gud Fader paa hans ord og søger tilgivelse, faar den ogsaa fuldt ud og faar da fred i sit hjerte og nyt mod og kraft til at begynde et nyt liv.

Ven, tænk paa dette!

Kundskab og kjærlighed.

„Papa“, sagde en liden gut, søn af biskop Birkely, „hvad betyder ordene Cherubim og Serafim?“ „Cherubim“, sagde faderen, „er et hebraisk ord, som betyder kundskab; Serafim er ogsaa et ord af samme sprog, som betyder flamme, kjærlighedsblue. Seraf antages det, at Cherubim er engle, som udmerker sig ved kundskab, og Serafim saadanne, som udmerker sig ved kjærlighed til Gud.“

„Jeg haaber da“, sagde den lille gut, „at jeg skal blive en Seraf, naar jeg dør; thi jeg vil hellere elſte Gud end vide alt.“

Et alvorligt spørgsmaal.

En liden pige kom en dag ind i en søndagskole og spurgte paa en meget troſtyldig maade: „Er dette veien til himmelen?“

Dette ligefremme spørgsmaal af det lille barn traf lærernes hjerte. Det var, som om en engel var faren ned i deres midte og vilde skrive ud alt, hvad der gik for sig i skolen. Lærerne maatte spørge sig selv: Er skolen i birkeligheden veien til himmelen? Arbejder vi derfor? Beder vi derfor? Har vi altid dette maal for øie?

Augustin: I ildovnen forbrænder halmen, men guldet lutres; hint bliver til aske, dette bliver rent fra alt smuds.

Min dukke „Margit“.

[Med billede.]

Margit heder dukken, og Lovise er navnet paa den kjæffe lille pige, som eier den; hun har faaet den i foræring af bedstemor og er gruelig glad i den. Nei saa megen moro den staffer hende! Saa stor en dukke havde hun aldrig drømt om, at hun nogengang skulde komme til at eie! den har tykke, runde, røde kinder af det fineste voks og saa blaa smukke øine, at det er rent utroligt. Og saa langt guldgult haar! Og to par kjoler har hun til den; en til søndags og én til hverdags, og Lovise er stink barnepige; hun giver ogsaa den kjære lille Margit taate; thi den kan blive ligesaa sulsten, som nogen dukke kan blive det; men tygge kan den endnu ikke; derfor maa den saa „taate“. Men blir da dette ikke noget fælt søleri, lille Lovise? Nei slet ikke! Rigstignot er det ordentlig mælk i flasken, men smukken er der ikke noget hul i, ikke engang et bitte lidet, og deri ligger hemmeligheden, at Margit kan drikke uden at søle.

Tante Anna lyver ikke.

Jad mig sige noget om troen, mine børn. Nylig hørte jeg, hvorledes en ung pige gjorde sig umage for at lære en liden gut noget af geografien.

„Hvoraf ved du, at jorden er rund?“ spurgte hun ham.

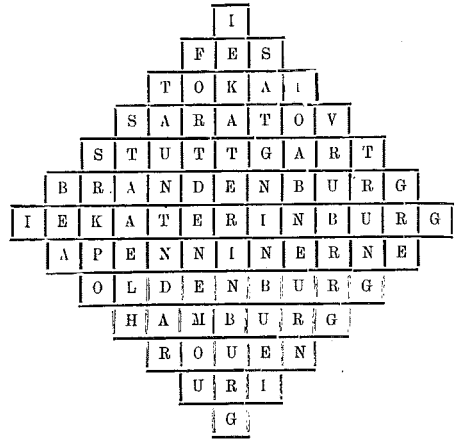
„Fordi man har fortalt mig det,“ svarede han.

„Men hvoraf ved du, at hvad man har fortalt dig, virkelig er sandt?“ spurgte hun igjen.

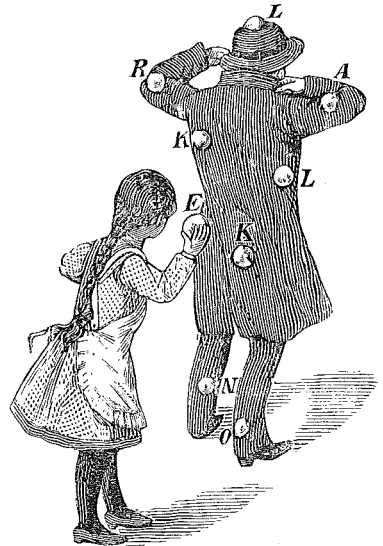
„Tante Anna har sagt mig det,“ svarede den lille gut ivrigt. „og hun lyver ikke.“

Da tænkte jeg ved mig selv: „Saa er det ogsaa med, hvad vi ved om det himmelske hjem og veien til saligheden. Det er os meddelt i den hellige skrift. Gud har sagt det, og han lyver ikke.“

Oplosning paa diamantgaaden i nr. 29.

Billedgaade.

Hvad hedder manden?

